

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci žalobce: **F. D.**, zast. JUDr. Kamilou Dolejší, advokátkou se sídlem Krátká 1148/32, Praha 1, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, č. j. PPR-3396-63/ČJ-2013- 990131, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2021, č. j. 10 Ad 3/2018-50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci je řešena otázka zdůvodnění nařízení služby přesčas a nepřiznání doplatku služebního příjmu žalobci za výkon služby přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.

[2] Žalobce se žádostí ze dne 29. 1. 2013 domáhal zaplacení doplatku služebního příjmu za výkon služby přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce, kterou vykonal v letech 2010 a 2011. Žádost mu byla rozhodnutím ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování Policejního prezidia ČR ze dne 26. 3. 2013, č. j. PPR-3393-12/ČJ- 2013-990760 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) zamítnuta. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, avšak prvostupňové rozhodnutí bylo žalovaným dne 1. 7. 2013 potvrzeno rozhodnutím č. j. PPR-3396-18/ČJ-2013-990131 (dále jen „původní druhostupňové

rozhodnutí“). Původní druhostupňové rozhodnutí napadl žalobce u Městského soudu v Praze, který ho rozsudkem ze dne 8. 10. 2015, č. j. 11 Ad 15/2013-59, zrušil. Nejvyšší správní soud však tento rozsudek, který byl napaden kasační stížností žalovaného, zrušil rozsudkem ze dne 3. 8. 2016, č. j. 3 As 234/2015-24, pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Následně městský soud vydal druhý rozsudek ze dne 13. 12. 2016, č. j. 11 Ad 15/2013-102 (dále jen „rozsudek MSP“), který znovu původní druhostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek MSP akcentoval nezbytnost jednoznačného a nezpochybnitelného prokázání, že služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem. Dokument „Nařízení práce přesčas“ považoval za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. U popisu každé služby přesčas chyběl konkrétní důvod, proč byla nařízena. Příslušné zdůvodnění rovněž nevyplývalo ze žádného dokumentu ve spisovém materiálu žalovaného. Na základě rozsudku MSP žalovaný vydal nyní napadené rozhodnutí, kterým opět zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[3] Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel mimo jiné z rozsudku MSP, na základě kterého doplnil spisový materiál o další podklady, např. o stanovisko ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování Policejního prezidia (dále jen „ÚSKPV“) a vyjádření P. Š., který byl v rozhodné době zástupcem vedoucího odboru pátrání ÚSKPV. Žalovaný popsal činnosti příslušníků odboru pátrání ÚSKPV, poukázal na nemožnost směnného či nepřetržitého režimu a na definice pojmů uvedených ve spisovém materiálu. Dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nezbytnost setrvání ve službě zvážil sám a informoval o ní svého vedoucího a následně zanesl do dokumentu „Nařízení práce přesčas“, který měl sloužit jako evidence. Žalovaný vyloučil, že by se jednalo o písemné nařízení přescasu předem či zpětně. Dále žalovaný vysvětlil, v čem spatřuje výjimečnost situace, a to s odkazem na soupis přesčasů žalobce a zařazení žalobce do tarifní třídy a popisu služby. Žalovaný vyloučil, že by nařízený přesčas kompenzoval nedostatek příslušníků oddělení, ve kterém byl žalobce zařazen, a dále také to, že žalobci nebylo přiznáno žádné protiplatební za službu přesčas, jelikož žalobce v průběhu let 2010 a 2011 dostal odměny.

[4] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou. Městský soud napadeným rozsudkem toto rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro nerespektování závazného právního názoru vysloveného v rozsudku MSP a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Dle městského soudu dokument „Nařízení práce přesčas“, coby podklad napadeného rozhodnutí, nedoznal žádných změn a je i nadále nepřezkoumatelný, jelikož neobsahuje relevantní zdůvodnění nařízení služby přesčas. Městský soud shledal, že pojmy, které žalovaný uváděl v doplněném odůvodnění rozhodnutí, jsou vágní a nedostačující a že toto odůvodnění celkově nezhojilo vytýkaný deficit podkladů. Dle městského soudu v odůvodnění chybí věcný důvod pro nařízení služby přesčas i personální aspekt (tj. proč musel daný úkol vykonat pouze žalobce, nikoliv jiný zaměstnanec). Městský soud shledal otázku, zda dokument „Nařízení práce přesčas“ je evidenčním úkonem nebo rozhodnutím, za bezpředmětnou, jelikož daný dokument vykazuje takové deficity, které ani obsah spisu nezhojil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

pokračování

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] K nerespektování závazného právního názoru stěžovatel uvádí, že se řídil právním názorem vyjádřeným v rozsudku MSP, jelikož po vrácení věci doplnil dokazování (zejména o stanovisko P. Š.) a objasnil okolnosti služby přesčas, které korelují s charakterem služby žalobce. Z tohoto důvodu byly vyvráceny závěry rozsudku MSP, které se tak staly nepřiléhavými. Stěžovatel dostatečně odůvodnil „důležitý zájem služby“ dle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „služební zákon“). Městský soud se v napadeném rozsudku izolovaně zaměřil na dokument „Nařízení práce přesčas“ a odhlédl od specifických okolností. Dokument „Nařízení práce přesčas“ není nepřezkoumatelný, jelikož z rámcového vymezení důvodu lze vyčíst, o jaký úkon se jednalo (tj. pomocí definic jednotlivých úkonů), jméno dotyčné osoby a odkaz na číslo jednací. Stěžovatel požadavku rozsudku MSP dostal, když v návaznosti na „Nařízení práce přesčas“ doplnil konkrétní informace k jednotlivým dnům služby přesčas se zohledněním taktického hlediska a míry rizika a vysvětlením mimořádných okolností. Dle stěžovatele je však nežádoucí odůvodňovat jednotlivé služby přesčas uváděním podrobnějších informací (např. o osobě informátora nebo plánovaných činnostech), neboť v takovém případě by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti osob podílejících se na konkrétním úkonu a k úniku informací.

[7] Stěžovatel se dále odkazuje na specifický charakter služby žalobce, kdy to byl sám žalobce, kdo plánoval a organizoval úkony a činnosti a na základě aktuální situace vyhodnotil, zda je potřeba služby přesčas. Na základě návrhu žalobce na nařízení služby přesčas pak stěžovatel o takové službě rozhodl. Výjimečnost služby lze spatřovat v nepředvídatelnosti chování hledaných osob. Proto nepřipadalo v úvahu, aby byl žalobce vystřídán při úkonu jiným příslušníkem bezpečnostního sboru, jelikož byl považován za nezastupitelného. Stěžovatel se v tomto tvrzení opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 47/2018-31.

[8] Stěžovatel spatřuje zmatečnost napadeného rozsudku v závěrech, v nichž městský soud uvádí, že postačí rámcové vymezení důvodu nařízení služby přesčas, na druhou stranu však považuje za nedostatečné uvedení jména, čísla jednacího případu, druhu úkonu obsaženého v dokumentu „Nařízení práce přesčas“, a to spolu s osvětlením dalších okolností. Městský soud výslovně neuvádí, v čem by měl být záznam o nařízení služby přesčas konkrétnější.

[9] K vytýkané vágnosti pojmů „taktika“ a „míra rizika“ stěžovatel uvádí obecnou definici těchto pojmů a zastává názor, že „ze slovního spojení „s ohledem na taktiku“, resp. „míru rizika“ je současně s uvedeným důležitým zájmem služby konkretizovaným v žalovaném rozhodnutí (např. prověřování informací na místě vztahující se k hledané osobě, plánované zadržení, zatčení osoby) dostatečně zřejmé, proč musely být tyto úkony realizovány mimo rámec běžné doby služby... Předmětné pojmy tedy nevyžadují dalšího bližšího odůvodnění, neboť jejich význam je všeobecně dán“.

[10] Stěžovatel rovněž poukazuje na skutečnost, že městský soud vytrhl z kontextu jeho tvrzení, na základě kterého učinil závěr, že fakt, že služba přesčas navazuje na běžnou dobu

služby, nemůže odůvodnit její nařízení. Stěžovatel uvádí, že skutečnost, že služba přesčas navazovala na běžnou dobu služby, byla v napadeném rozhodnutí uvedena vždy společně s dalšími důvody.

[11] Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje personální aspekt. S odkazem na konkrétní části napadeného rozhodnutí (tj. str. 6 uprostřed, str. 7 odstavec druhý a str. 15 odstavec druhý) uvádí, že se vypořádal s tím, z jakého důvodu bylo nutné, aby službu přesčas vykonal právě žalobce.

[12] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů stěžovatel spatřuje ve skutečnosti, že městský soud sice vyjmenoval důvody nařízení služby přesčas a popsal též okolnosti jejího nařízení (v souvislosti se stanoviskem. Š. a samotným charakterem služby), tyto skutečnosti však vůbec nevyhodnotil.

[13] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že stěžovatel uvádí zavádějící a nepravdivé informace, pokud tvrdí, že situace vyžadovaly, aby plněný úkol dokončil pouze žalobce. Žalobce uvádí, že se při plnění činností jednalo o týmovou spolupráci, kdy oddělení cíleného pátrání v té době disponovalo přibližně 8 lidmi, kteří byli vzájemně zastupitelní. Vylučuje, že by bylo vykonáváno vyšetřování v pravém slova smyslu a nahrazení žalobce jiným příslušníkem by mohlo vést až ke zmaření některých neodkladných a neopakovatelných úkonů. Žalobce dále uvádí, že opakovaně s kolegy požadovali zavedení směnného provozu, který by zlepšil organizaci práce a neohrozil by včasnost a plnění služebních úkonů. Požadavky však byly odmítnuty s ohledem na obavy, že by příplatky za směnnost mohly vzbuzovat závist u ostatních pracovníků. Žalobce popsal praxi na oddělení týkající se režimu přesčasových hodin, kdy se jednalo o soustavný režim plánování práce. Závěrem poukázal na praxi přesčasů při spolupráci s jinými odděleními cíleného pátrání v jiných krajích, kdy příslušníkům jiných oddělení byly přesčasové hodiny propláceny a žalobci nikoliv.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a za stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec, který má právnické vzdělání (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Bylo by předčasné se zabývat právním posouzením věci samé, jestliže by napadený rozsudek městského soudu byl skutečně nepřezkoumatelný či založený na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[17] Nejvyšší správní soud se proto předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS.

pokračování

Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[18] Městský soud se zabýval relevantními okolnostmi v bodech 28. a násl. napadeného rozsudku, a to konkrétně stanoviskem Š., a své posouzení promítl do bodu 39., v němž uvádí, že *„žalovaný doplnil do spisu stanovisko, které má osvětlit a ospravedlnit metodický postup, ovšem nijak konkrétně se nevyjadřuje k jednotlivým nařízením služby přesčas.“*. Městský soud posoudil důvody nařízení služby přesčas vyplývající z dokumentu „Nařízení práce přesčas“, ale i ze samotného napadeného rozhodnutí, které je doplněno o více informací k jednotlivým službám přesčas. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že se městský soud zabýval celou věcí jako celkem, nezatížil tedy napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, byť se výslovně ke každé tvrzené okolnosti v napadeném rozhodnutí nevyjádřil.

[19] . Nejvyšší správní soud k výše uvedenému odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dle kterého: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 Afs 156/2019-31, odst. [13], ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 As 125/2021-30, odst. [12] nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 105/2023-41, odst. [14]).

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, jakým způsobem se stěžovatel v napadeném rozhodnutí vypořádal se závěry rozsudku MSP. Na základě rozsudku MSP stěžovatel doplnil napadené rozhodnutí o stanovisko. Š., zejména o způsobu nařizování služeb přesčas, rozvedl argumentaci o vysvětlení pojmů, které jsou využívány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádřil se k povaze dokumentu „Nařízení práce přesčas“ s odkazem, že se jedná o pouhou evidenci a nedocházelo tak k nařizování služby zpětně ani předem, a jednotlivé dny služby přesčas v letech 2010 – 2011 doplnil o bližší popis důvodů pro nařízení služby přesčas. Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné se zabývat otázkou, zda napadené rozhodnutí jako celek může zdůvodnit a prokázat „důležitý zájem služby“ dle § 54 odst. 1 služebního zákona.

[21] Dle § 54 odst. 1 služebního zákona *příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Z odst. 2 vyplývá, že jestliže bude vyhlášen krizový stav podle zvláštního právního předpisu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, lze příslušníkovi nařídít po dobu krizového stavu a nebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu službu přesčas i nad rozsah stanovený v odstavci 1.*

[22] Dle § 125 odst. 1 služebního zákona *má příslušník nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.*

[23] Pokud nelze spolehlivým způsobem prokázat soulad služby přesčas se zákonem, na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 služebního zákona má příslušník nárok na příslušné protiplnění i v případě, že limit 150 hodin v kalendářním roce nebyl naplněn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41, č. 2900/2013 Sb. NSS, ze dne 19. 6. 2020, č. j. 5 As 281/2019-38, odst. [17], ze dne 21. 9. 2022, č. j. 7 As 280/2020-33, odst. [20]).

[24] Výklad ustanovení § 54 služebního zákona provedl Krajský soud v Českých Budějovicích ve svém rozsudku ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10 A 34/2010-28, který Nejvyšší správní soud dále přejal do řady svých rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63, č. 3341/2016 Sb. NSS). Podmínkou nařízení služby přesčas je: 1) důležitý zájem služby, 2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 3) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 4) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126, uvedl, že: *„z hlediska aplikace § 54 odst. 1 služebního zákona a přípustnosti přezkoumání dodržení výše uvedených zákonných pravidel, jejichž eventuální nedodržení může zasáhnout do práv žalobce, je třeba, aby žalovaná jednoznačným, průkazným a bezpochybným způsobem prokázala, že služba přesčas není z její strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než které připouští platná právní úprava.“*

[25] Nejvyšší správní soud v dané věci shledal, že stěžovatel nedostál své povinnosti jednoznačně, průkazně a bezpochybným způsobem odůvodnit nařízení služby přesčas. Stěžovatel sice k jednotlivým dnům služby přesčas doplnil více informací, které jsou však stále velmi obecné. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, dle kterého jsou pojmy jako „taktika“ a „míra rizika“ využívané v popisu jednotlivých dní vágní a nedostačující. Spojení „s ohledem na taktiku“ a „s ohledem na taktiku a míru rizika“ byla používána v popisech téměř všech dnů služby přesčas, aniž by samotná taktika a míra rizika byla blíže popsána. Lze předpokládat, že ne vždy byla taktika a míra rizika vykonávaných činností stejná. Pokud se stěžovatel při nařízení služeb přesčas odvolává na taktiku a míru rizika, je zapotřebí, aby jednotlivé případy, kdy bylo z taktického hlediska nezbytné vykonat službu přesčas, od sebe odlišil.

[26] Stejný závěr platí o popisu výjimečnosti a mimořádnosti situace, za které musel být přesčas nařízen. Stěžovatel uvádí, že výjimečnost lze spatřovat v nepředvídatelnosti chování hledaných osob, kdy se jednalo o neodkladné a neopakovatelné úkony nebo byla nutná bezprostřední reakce na nastalou situaci, kterou nemohl nikdo předpokládat. Stěžovatel však blíže u jednotlivých dnů neuvádí, o jaké neodkladné či neopakovatelné úkony se jednalo nebo o jakou nutnou bezprostřední reakci se mělo v dané situaci jednat. Stěžovatel sice uvádí prováděné činnosti, a to zejména prověřování informací na místě, plánované zadržení a zatčení osoby. Jedná se však o běžné činnosti, které se při pátrání po osobách vykonávají. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 47/2018-31, odst. [13], je nařizování služby přesčas za účelem plnění běžných úkolů bezpečnostního sboru sice možné, ale pouze výjimečně a za zákonem stanovených podmínek. Důležitý zájem služby je dán v situacích, které nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 služebního zákona, jako například neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 11/2013-41). Z odůvodnění

pokračování

rozhodnutí musí být zjistitelné, proč a v jakém rozsahu byly služby přesčas nařizovány, tj. kdy konkrétně došlo ke vzniku neočekávané situace, která způsobila nařízení práce přesčas (rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 As 47/2018-31, odst. [15]). Přestože se stěžovatel o citovanou judikaturu opírá a tvrdí, že přesčas byl nařízen operativně v reakci na aktuální vývoj situace, v napadeném rozhodnutí nevysvětluje podstatu výjimečnosti či neočekávanosti aktuální situace a nemožnost splnění úkonů jiným příslušníkem v každém konkrétním případě. Stěžovatel také řádným způsobem neprokázal sporné tvrzení, že potřebu a důvodnost nařízení služby přesčas posuzoval žalobce sám a o této vyrozumíval vedoucího ústně nebo písemně, který ji následně povolil. Odkaz na zařazení žalobce do 9. tarifní třídy služebního zákona, ze které by měla vyplývat schopnost žalobce rozhodnout o případné potřebě služby přesčas, je irelevantní. S touto argumentací se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, jelikož popis pozice žalobce nepojednává ani náznakem o organizaci činností v rámci služeb.

[27] Nejvyšší správní soud zároveň souhlasí se závěrem městského soudu, dle kterého v napadeném rozhodnutí chybí personální aspekt. Dle stěžovatele pozice žalobce, příslušníka oddělení cíleného pátrání, byla taková, že žalobci bylo přiděleno několik spisů hledaných osob a na dalších spolupracoval jako člen týmu, bylo tak mnohdy nezbytné, aby rozpracované úkony dokončil on sám. Jedná se však o obecný popis pozice žalobce, nikoliv jednoznačné zdůvodnění nezbytnosti služby přesčas v daný den. Není tedy řádně zdůvodněno, proč byl v daném případě žalobce nezastupitelný a úkony nemohli dokončit jeho kolegové, např. z důvodu nedostatečné kvalifikace, pokud spolupracovali na daném případě v týmu, jak tvrdí žalobce.

[28] Dle Nejvyššího správního soudu neobstojí ani námitka stěžovatele, dle které by bylo krajně nežádoucí odůvodňovat jednotlivé služby přesčas uváděním podrobnějších informací (např. o osobě informátora nebo plánovaných činnostech), neboť by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti osob či úniku informací obsahujících osobní údaje. Stěžovatel by měl být schopen alespoň zpětně v rozhodnutí popsat mimořádnost situace a již vykonané důležité úkony v dané věci. Popis plánovaných kroků ve věci či jiná strategie a osobní údaje o zúčastněných osobách jsou pro odůvodnění služeb přesčas nepodstatné. Řádné zdůvodnění výjimečnosti je o to více důležité, pokud k tak mimořádným situacím docházelo téměř každý třetí den v týdnu, v důsledku kterých byla žalobci nařízena služba přesčas.

[29] Závěry napadeného rozsudku nejsou zmatečné, pokud považují odůvodnění napadeného rozhodnutí za nedostatečné, i přestože toto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 11/2013-41, dle kterého postačí alespoň rámcové vymezení konkrétního důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam, např. v knize služeb, nebo dovození ze spisového materiálu. Stěžovatel nemůže rezignovat na řádné odůvodnění, i když rozšíří popis jednotlivých dnů o určité informace, ze kterých však stále nelze vyvodit jednoznačný důvod nařízení služby přesčas v konkrétní den. Z obsahu kasační námítky Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatel namítal spíše než zmatečnost nezákonnost napadeného rozsudku pro nesprávné posouzení právní otázky. Jak již bylo výše vysvětleno, napadený rozsudek není ani v rozsahu této námítky nezákonný.

[30] K namítanému vytržení z kontextu spojení, že služba přesčas navazovala na běžnou dobu služby, městský soud v bodě 48. napadeného rozsudku konstatoval závěr, že návaznost

nemůže odůvodnit její nařízení, a rovněž se vyjádřil i k dalším navazujícím důvodům. Dle Nejvyššího správního soudu tak není tato námitka důvodná.

[31] Nejvyšší správní soud uzavírá, že je nezbytné zabývat se každým konkrétním důvodem v jednotlivých případech nařízení služby přesčas, aby byla oprávněnost takové služby postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 95/2017-25, odst. [26], nebo č. j. 8 As 47/2018-31, odst. [16]). Každý případ přesčasu musí být jasně, důkladně a nezpochybnitelně odůvodněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalobce neučinil v řízení o kasační stížnosti prostřednictvím své právní zástupkyně žádný úkon právní služby.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu